Pregaria.cat

Entrada

La joia de les coses petites

Per MartaF el dj., 11/04/2024 - 08:00

Aquesta Setmana Santa l'he viscuda d'una manera completament diferent amb l'espiritualitat cistercenca del monestir de Poblet. Ha estat una experiència inspiradora i renovadora, en contacte amb un entorn mil·lenari i on la natura batega i desplega les ales enmig dels refilets dels ocells i de només camps de vinyes a l'horitzó. És un lloc de silenci on la pregària neix des de dins cap enfora i viceversa. Aquest és el do i la grandesa de la Creació.

Però sabies que els monestirs cistercencs de Catalunya també són un exemple modèlic de conversió ecològica? L'any 2009 van signar una declaració conjunta que agrupava les comunitats de Poblet, Solius, Vallbona i Valldonzella que s'ha traduït en un compromís real amb la conservació de la Casa Comuna. Aquesta és la relació harmònica amb la terra que la vida moderna ens ha arrabassat. Per això, em faig ressò del missatge cistercenc perquè afirma el que mai no em cansaré de repetir: «La principal causa de la crisi ecològica mundial és l'estil de vida consumista que hem adoptat les societats més riques, que ens neguem a aturar i prendre consciència de les conseqüències del nostre estil de vida». Aquest és l'esperit de conversió ecològica que cal cultivar. Perquè, de què ens serveix la conversió personal si després no la sabem transformar en una vida més arrelada a la terra que trepitgem sense mirar? Només un apunt: en cap restaurant d'aquella contrada, cap ampolla de plàstic. Totes són de vidre i, fins i tot, hi ha locals que serveixen la seva pròpia aigua embotellada, filtrada directament de l'aixeta; i per tant, lliure de productes químics i respectuosa al màxim amb el medi ambient. I si aquelles comarques han fet els deures, això no ens esperona a voler canviar el sistema també a casa nostra?

Tot el contrari, el nostre present urbanita s'encarrega d'enlluernar-nos amb la misèria del luxe del capitalisme. Al monestir de Vallbona, em vaig comprar una postal on hi diu: «Viu la joia de les coses petites». És un recordatori de la vida que ens passa per alt sense saber, però, que és la més important. El veritable sentit de la Pasqua no és pas la festa de les mones i dels ous de xocolata sinó l'alegria de sentir-me que «Soc com una vinya que treu brots plens de bellesa, i els meus fruits són esplèndids i abundants» (Sir 24,17). Perquè la natura és el mirall de qui som i oblidar-nos d'aquest miracle és el greuge que la humanitat arrosseguem eternament com la pedra de Sísif.